

"CON DÂU BA VINH KÝ"

TP

"Chèn đét ơi ! Chị Tư biết hôn, thằng Bảy nhà tui học ở Ba Vinh Ký". Đó là cái câu nằm lòng của Má ông, anh ông và chị ông. Cứ mỗi lần gia đình ông sửa soạn nói cái câu này thì y như rằng sẽ có hai hành động xảy ra, lưng thẳng đứng, đầu ngẩng lên và nói một cách hãnh diện "thằng Bảy nó học Ba Vinh Ký"!

Mà nói thiệt nghe! Ở cái xóm Vĩnh Hội nhỏ nhỏ của ông gần như từ đầu xóm đến cuối xóm chỉ có mỗi mình ông đậu. Vì vậy, nên ôi thôi má ông cưng ông thấu trời! Má ông kể cho tui nghe cái ngày mà ông mặc áo sơ mi trắng có đeo huy hiệu Petrus Ký, má ông khóc vì hãnh diện. Cái thằng ốm tong ốm teo của bà không ngờ cũng làm cho bà có chút thơm tho ở tuổi về già. Bởi vậy, ở nhà mấy ông anh bà chị của ông cưng ông như cưng trứng mỏng, muốn gì được nấy! Thậm chí lúc sau khi quen tui, nghe đám cháu ông kể phải cho ông trông cho được cây phượng ở trước nhà!

Chứng tích còn đó làm sao tui không cảm động cho được! Trời đất quỷ thần ơi ! Cái ngày đầu tiên tui gặp ông, ông hư đốn gì đâu! Ông anh Hải Quân của tui đi chung tàu với ông, khen ông nức nở. Có ngờ đâu ông đi với anh Bạch, ông uống rượu xỉn hết biết nằm lăn ra cái ghế mây trước hàng hiên, ngáy ô ô! Thấy mà quê hết biết . . . . con em tui nó ghẹo chọc biết bao nhiêu, người gì đâu mà kỳ! Lần đầu tại nhà người ta mà say dữ vậy!

Mà ngộ thiệt tình! Sau lần đó ông vô nhà tui hà rầm, ông chịu chuộng hỏi han từ người

lớn tới người nhỏ ở nhà tui. Ông xưng con ngọt xớt, thăm hỏi ân cần như quen biết từ kiếp trước. Cả gia đình tui từ Bà Ngoại, má tui, anh tui, em tui và cái đám cháu tui . . . ai ai cũng thương ông hết. Tuần nào ông cũng vô, khi thì tặng phong bánh in (ông điều tra biết bà ngoại tui thích bánh in), khi thì vô đầu vào cái máy may giùm cho má tui, lo lót mua cái máy làm bông cho nhỏ em khó khăn của tui. Chơi bi da thì lúc nào cũng làm bộ thua cho ông anh tui ăn hoài. Tui phục ông sát đất! Riêng tui, tui ghét ông ghét cay ghét đắng. Tui cũng làm khó ông thấu trời - tui đầu thêm kêu anh, tui kêu ông bằng "chú". Thơ tui viết cho ông như thế này:

*Chú viết những gì trong lá thư.
Xem xong cháu tắt thở bầy chừ!
Cháu van chú đấy, đừng viết nữa.
Cháu sợ lắm rồi! Những lá thư.*

x x x

*Cháu vẫn hồn nhiên với mây xanh.
Có hoa rất trắng, mộng rất lành,
Tự dựng tim óc, lòng bối rối ....!
Tự nhủ với lòng "chú quá nhanh"*

x x x

*Trời tối, cháu không viết nữa đâu!
Và chú nhớ cho.... Cháu rất rầu!
Khi viết những lời không muốn viết.
Thâm mong ngày tháng sẽ trôi mau ....*

Ậy ! Nhưng mà ông cũng ghê đáo để (dân PetrusKý mà!) ông họa lại bài thơ của tui như sau:

*Những tưởng rằng em quá thơ ngây.
Nên anh đã tỏ tấm lòng này.*

*Trộm quả đào tiên thâm mong ước.
Hằng mong đào chín sẽ xơi ngay.*

X X X

*Nhưng có ngờ đâu em quá tay
Cho anh một “chưởng” vỡ mặt mày!
Hồn anh tới ta...hoa bướm rữ.
Em cho ăn ớt...ớt quá cay!*

X X X

*Thời trả lại em những tháng ngày.
Sân trường, nắng ấm buổi ban mai.
Của ngày tháng cũ em đi học.
Hồn nhiên trong nắng như mắt nai.*

X X X

*Hãy nín đi em, chớ khóc dai.
Anh có gần đâu để đỡ hoài.
Ngậm ngùi định ru nay im lặng.
Em khóc anh buồn ...khổ cả hai!*

Vậy đó, thơ qua thơ lại ...ông đón tôi ở cổng trường tui đâu thềm cho gặp. Tui vẫn thản nhiên rong chơi với đám bạn bè thân thương của tui, lớp thì làm công tác xã hội, khi thì ra bích báo .... Mỗi lần tàu ông đi công tác ở xa, ông lo, ông buồn lắm sợ tui đi dzung dzăng dzung dzẽ với cái đám bạn ồn ào của tui. Thư ông gửi, tui đưa tụi nó xem hết. Cái đám bạn của tui cắc cớ làm sao. Ở ngoài sân không xem, vào lớp liệng qua liệng lại. Chèn ơi! Chút xíu nữathôi là cô Lan dạy Pháp văn bắt được rồi. Hú ba hồn chín vía !!!

Sau những lần công tác xa, ông tới nhà tui như cơm bữa, đui cũng không về. Ông xuống nước năn nỉ, ỉ ôi đủ thứ đề tui bỏ cái tiếng “chú” giùm. Thậm chí, ông tặng tui quyển sách “Đừng gọi anh bằng chú” của Dung Sài Gòn và Võ Hà Anh. Sinh nhật tui, ông tặng bản nhạc “Phượng yêu” to tổ bố và hát cho tui nghe. Đám bạn LVD của tui lúc đó lao xao phản đối “nhỏ kia, mi bị xiu lòng rồi”, tui nó chia làm hai phe. Bên thì ủng hộ ông hết mình, bên thì chống đối, chê ông thâm.

...Vậy đó ,mà tui lại ưng ông mới lạ chứ ! Cái ngày mà má ông đến nhà thưa chuyện cưới hỏi với bà ngoại tui. Chèn đét ơi! Bờ

đó chắc Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau, trời mưa lớn . . . mưa không dứt. Ngồi một chút, má ông lạnh cứ co rút hai chân lên. Ông len lén kéo chân má ông xuống. Hai chị em tui len lén nhìn từ trong phòng, con em tui nó cười khúc khích. Riêng tui tự nhiên thấy có cảm tình và tội nghiệp má ông hết sức!

Thời gian rồi cũng qua . . . đám cưới xong, nhà tui cháy rụi. Kỷ niệm thời thơ ấu không còn, tui buồn chưa từng thấy! Tui khăn gói về làm dâu nhà ông ở Khánh Hội, đó là những tháng ngày tui hưởng đầy đủ những hương vị tuyệt vời của những món ăn đồng nội. Má ông cứng tui còn hơn hai chị của ông, mỗi sáng trước khi xách giỏ đi chợ, lúc nào cũng ân cần hỏi han tui thích ăn món gì? Vì bà biết tui buồn, tui nhớ nhà. Tui mê cái món cá bóng đậm má ông kho, những con cá nhỏ xíu nhảy lung tung trong một cái rổ tươi rói. Biết tui thích má ông kiếm mua cho bằng được, có khi không có phải dặn từ ở chợ Tân Thuận. Rồi còn canh tần ô hành ớt nấu với cá rô, má ông nấu ngon hết biết! Chưa hết, nhìn thấy bà chị ông làm một tô ba khía lớn với màu ớt đỏ ối cộng với chút rau răm xắt nhỏ. Oi nó hấp dẫn làm sao? Mỗi lần ăn xong tui phải uống hai ly nước đầy vậy mà thỉnh thoảng tui vẫn yêu cầu cho tui ăn lại món ba khía đó! Về nhà ông, ông chở tui đi ăn đủ chỗ, từ chỗ ăn sang trọng đến chỗ bình dân. Có những món ăn thật đơn sơ mà tui ăn hoài không biết ngán, chỉ có cháo trắng, tép rim, dưa mắm và hột vịt muối ngay chợ Tân Thuận mà tuần nào tui cũng đòi ăn một lần cho được. Má ông ở đó từ nhỏ nên bạn hàng quen biết rất đông hầu như những ngày tháng ở đó, tui không biết thêm trái cây là gì? Thiệt là thương má ông, bà cho tui ăn đủ loại trái cây, ê hề. Trái cây nào mới về là tui là người ưu tiên trước. Được vài tháng, ông có lệnh đi học tập 3 ngày. Trước khi đi, ông đóng cho tui 2 cái ghế và hẹn 3 ngày sẽ về chăm sóc cho tui. Một ngày ... 2 ngày .... 3 ngày rồi cũng không thấy ông về. Má ông và tui đi chùa, mỗi tối tui van vái Trời Phật, niệm Phật Quan Thế Âm Bồ Tát cầu xin cho ông được bình an.

má ông ăn chay tui cũng ăn chay. Nhỏ TT sanh ra không có ông bên cạnh, tui khóc biết bao nhiêu. Khi nhỏ T lớn một chút ông về vì bị liệt. ốm nhom ốm nhách. Người hùng ngày xưa đâu không thấy, chỉ còn thân hình dẹp lép, tiêu tụy, đi đứng chậm chạp như ông già phải có người dìu dắt. Vậy đó! Mà ông cũng từ giả tui đi vượt biên. Tui nghĩ không chỉ riêng tui mà **“tất cả”** những người đàn bà Việt Nam và **“tất cả”** con cháu Ba Vĩnh Ký người nào cũng có những hy sinh đóng góp **rất lớn, rất âm thầm**. Ở đây cũng như ở Việt Nam - có những hy sinh cho chồng, cho con mà chưa hề nghĩ đến mình. Chao ơi! Tui muốn la lên cho cả thế giới này biết mỗi người đàn bà Việt Nam là một viên gạch lót đường cho chồng, cho các con, bước từng bước vững chắc .

Sau những năm dài xa nhau, ông cũng lo cho mẹ con tui đi. Vài tháng ở đảo làm quen với cơm Cao Ủy, tập xách nước, quán xuyên một mình để lo cho 2 con và chờ ngày đi định cư. Rồi ông cũng bảo lãnh mẹ con tui từ trại Galang.

Ngày ông và tui sum họp nơi xứ người, cha

con gặp nhau, vợ chồng tui chảy nước mắt mà thấy mình may mắn và hạnh phúc quá! Ông lau nước mắt cho tui, tay ông ấm NA, miệng ông hôn TT.

Bây giờ, tui nhỏ đã lớn ... tóc tui đã bạc, răng đã xịu xạo và rụng, hồn vía thì nhớ lung tung, quên trước quên sau. ... không đầu không đuôi gì ráo. Ông và tui nhỏ vẫn thường hay than phiền như vậy. Ở đây, cái xứ đầy đủ tiện nghi vật chất này. Tui vẫn nhớ hoài món cá má ông kho, món ba khía chị ông làm - thỉnh thoảng trong giấc mơ tui vẫn thêm mơ về nơi ấy ...nơi mà buổi chiều, tui còn nhìn thấy đám khói của ai đó vừa nấu cơm chiều, tiếng cười nói của đám trẻ nhỏ chần trâu, tiếng buôn bán rộn ràng ở chợ, trên sông .... tui thấy mình như trẻ lại. Quê hương của tui đó....có mộ của ông ngoại tui, ba tui và có bàn thờ của Tổ Tiên và má tui. Có phải Phật Trời thương cho lời van vái thầm lặng của tui và đã đến lúc tui phải trở về nơi chốn ấy?.

TP (Buổi chiều mùa xuân ở Melbourne)

